

ἑρωτῆται αὐτὸν περὶ πάσης ἄλλης ἐπιχειρήσεως (Ὀδ. Γ. 71 καὶ ἐπ.). Ἀλλὰ καὶ βραδύτερον, κατὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα πρ. Χρ., ἡ πειρατεία κατὰ μὴ Ἑλληνικῶν πλοίων ἐνεργουμένη, δὲν ἐθεωρεῖτο ἀνέντιμος (Ἡρόδ. VI, 17. I, 166). Καὶ ἡ μετὰ τὴν Ῥωμαίων καὶ Καρχηδονίων συνθήκη (509 πρ. Χρ.) διελάμβανε «Τοῦ Καλοῦ ἀκρωτηρίου, Μαστίας, Ταρσηίου, μὴ ληΐζεσθαι ἐπέκεινα Ῥωμαίους, μηδ' ἐμπορεύεσθαι, μηδὲ πόλιν κτιΐζειν (Πολύβ. Γ'. 24, 4).»

Ἐνῶς ἡ οἰκία καὶ ἡ περιουσία τοῦ Ὀδυσσεῶς οὐδεμιᾶς τυγχάνουσιν ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ ἀπουσίας προστασίας (Ὀδυσ. Δ, 165. Π, 118), οἱ κακοήθεις ἡγήτορες, οἵτινες καταναλίσκουσι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἠξιοῦντο συμπαθείας μᾶλλον ἢ ἀποδοκιμασίας.

Θλιβερωτάτη δὲ μάλιστα εἶναι ἡ περιγραφή τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου γινομένη (Ἔργα καὶ ἡμ. 182—199). Ἴσως ὁμοίως οἱ σκυθρωποὶ τῆς τοῦ Ἡσιόδου εἰκόνος χαρακτήρες δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς γνησιωτέρους ἡρωϊκοὺς χρόνους, ἀλλ' εἰς τὴν μεταγενεστέραν ὀπισθοῦν τοῦ ποιητοῦ τούτου ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ μὲν παναρχαῖοι, οἱ αὐτοφρεῖς ἠθικοὶ δεσμοὶ, ἀπέβαλον τὸ πάλαι αὐτῶν κράτος, ὡς πολλάκις συμβαίνει, διὰ τὴν πλείονα μετὰ τῆς ἄλλοδαπῆς ἐπιμιξίαν, καὶ τὴν πλείονα ἐσωτερικὴν ἀνάπτυξιν, κατέστη δὲ ὡς ἐκ τούτου ἀπαραίτητος ἡ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἀρξαμένη τῶντι, διὰ νόμων ῥητοτέρων καὶ αὐστηροτέρων, ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ῥυθμίσις τῆς κοινωνίας, καὶ ἐνίσχυσις τοῦ ἠθικοῦ τῆς πολιτείας προσώπου.

Ὅπως δὴ ποτε αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον λάθει εἰσέτι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὴν συνειδήσιν τῆς ἠθικῆς αὐτῶν, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη, ὑπεροχῆς, διότι ἡ λέξις βάρβαρος δὲν φαίνεται ἐτι ἐφαρμοζομένη εἰς ἔθνος τι, οὐδὲ συνεπαγομένη τὴν ιδέαν διανοητικοῦ ἢ ἠθικοῦ μειονεκτήματος. Ὁ Ὅμηρος δὲν τὴν ἐφαρμόζει εἰμὴ εἰς τὰς γλώσσας, σημαίνει δὲ τὸ ἐπιβετον παρ' αὐτῷ γλῶσσαν οὐ μόνον ξένην, ἀλλὰ καὶ ἀκατέργαστον καὶ τραχεῖαν. Οὕτως, ἀποκαλῶν τοὺς Σίντιας ἀγριοφώνους (Ὀδυσ. Θ, 294), καὶ βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας (Ιλ. Β, 867), ὑποδεικνύει ἀριδιήλως, ὅτι εἶχε τὴν συνειδήσιν τῆς ἀρμονικωτέρας γλώσσης, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐλάλει. Ἄν ὁμοίως ὁ ποιητὴς ἐνόει τὴν ὑπεροχὴν τῆς κοινωνικῆς τοῦ ἔθνους αὐτοῦ καταστάσεως ὡς πρὸς τὸν μνηστῆρα τῶν Κυκλάδων βίον καὶ τὰ ἄγρια τῶν Σικελῶν ἤθη, ἐνόει συγχρόνως, ὅτι περὶ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας οἱ φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν ἀνώτεροι τοῦ ἔθνους ἐκείνου. Διότι δὲν ἐπέστη ἐτι ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ προπάτορες ἡμῶν, μετὰ μακροῦς ἀγῶνας καὶ παθήματα πολλὰ, πρωτεύσαντες εἰς ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ ἀρετῆς, ἀναδειχθέντες τὸ μεγαλύτερον ἅμα καὶ τὸ μαχιμώτερον τῶν ἐπὶ γῆς ἔθνων, τὸ καλλιτεχνικώτερον καὶ τὸ ῥωμαλεώτερον, τὸ εὐγλωττότερον καὶ τὸ πρακτικώτερον, καὶ γαυριῶντες δικαίως ἐπὶ τῇ ὁμολογουμένῃ ταύτῃ ὑπεροχῇ, ἀπέδωκαν εἰς τὸ ἴδιον ὄνομα τὴν ἐννοίαν τοῦ τελείου ἀνθρώπου, ἐγκολάψαντες εἰς ἅπαντα τὰ λοιπὰ φύλα τὸ στίγμα κατωτέρας διανοητικῆς καὶ

ἠθικῆς καταστάσεως, καὶ ἀνηγόρευσαν μὲν ἑαυτοὺς ἡγήτορας καὶ ἀριστεῖς καὶ ἄακτας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, προσέβλεψαν δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς λαοὺς ὡς ἐπὶ δῆμον πολὺν καὶ βάνουσον, καὶ εἰς δύο ἀνθρωπίνων ὄντων φύσεις διήρσαν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, τοὺς Ἕλληνας ἀφ' ἑνὸς, τοὺς βαρβάρους ἀφ' ἑτέρου ἐποχῆς οὐ μόνον μεγάλη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλὰ καὶ ἐνιαίᾳ ἐν τῇ ἱστορίᾳ· διότι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔθνη ἐμεγαλοῦργησαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πολλὰ δὲ καὶ ἐκυριάρχησαν αὐτοῦ ὑλικῶς, οὐδὲν ὁμοίως ἐτόλμησε νὰ προτείνῃ τὴν ἀξίωσιν τοιαύτης ἠθικῆς κυριαρχίας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας κλίνει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἡ ἱστορία ἐπὶ δισχιλία ἤδη ἔτη.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

—o—

Ἐν τῷ Bulletin des sociétés savantes, ἐκδιδόμενῳ ἐν Παρισίοις ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐφεξῆς·

« Ὁ Κ. Λεβαρδιέ, μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς, ἐξακολουθεῖ ἐρευνῶν τὰς ἐν Κωνσταντινουπόλει βιβλιοθήκας. Κατορθώσας τέλος πάντων, μετὰ μακρὰς διαπραγματεύσεις, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον παλάτιον τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων (*) καὶ τῶν σουλτάνων, ὅπου ποτὲ Εὐρωπαίων ποὺς δὲν ἐπάτησε, θέλει μετ' ὀλίγον πληροφορήσει τὸ κοινὸν περὶ τοῦ σχεδὸν μυθώδους πλοῦτου τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι περιέχει ὁ μυστηριώδης ἐκείνος βωμός. Ὁ Κ. Οὐβικίνης λέγει ἐν ταῖς περὶ Τουρκίας ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ὅτι ὁ Κεμάλ ἐφένδης, πρέσβυς σήμερον τῆς Τουρκίας ἐν Πρωσίᾳ, ἶδεν ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου σεραῖ « ἐν τῷ κιοσκίῳ τῆς Βαγδάτης, μέγαν ἀριθμὸν Ἑλληνικῶν χειρογράφων. Ἐξ ἡμέρας κατέτριψεν ὁ Κ. Λεβαρδιέ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ ἀρχιφύλακος τοῦ παλατίου, σκοπὸν ἐχούσης τὴν εἰς τὸ κιοσκίον εἰσοδὸν του. Ἐν τῇ πρώτῃ ὁρατῇ, ἐκεῖνο διακόσια περίπου συγγράμματα ἀνατολικά, οἷον βιβλία προσευχῆς, γενεαλογίας, κ.τ.λ., οὐχὶ δὲ καὶ ἑλληνικὰ χειρογράφα. Εἰς μάτην ὁ Κ. Λεβαρδιέ ἐπεσκεψθῆ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ ὑπόγεια· ἀντὶ βιβλίων εὗρε λείψανα ἐρειπίων, ἐργαλεῖα, ἀντλίας πυροσβεστικῆς, καὶ κιβώτια πλήρη πορσελάνης διὰ λιθόστρωσιν. Φύλακες τινες εἶπον ὅτι ὑπῆρχον ἄλλοτε ἐκεῖ καὶ παλαιὰ βιβλία, ἅτινα, διὰ τὴν σα-

(*) Τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατόρων παλάτιον οὐδὲν σώζεται ἐν Βυζαντίῳ, πλην τῶν ἐρειπίων ἅτινα Τεκφοῦρ σερὰγι καλοῦνται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἡμετέρων Παλάτιον τοῦ Βελισσαρίου, οἰκοδομηθὲν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Σ. Π.

θρόνητα αὐτῶν, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλοι πάλιν δισχυρίζοντο ὅτι μετεφέρθησαν ἀλλαγῶν. Τοῦτο ἔδωκε τινὰς ἐλπίδας πρὸς τὸν Κ. Λεβαρδιέ, ὅστις ἐξακολουθεῖ καρτερικῶς τὰς ἐρεῦνας του.

» Ἐν τοσούτῳ ἐκ τῶν ἀνατολικῶν χειρογράφων, ὁ Κ. Λεβαρδιέ σημειοῖ τινὰ περιεργότατα καὶ σπανιώτατα, οὐδ' ἐν αὐτῇ τῇ ἡμετέρᾳ αὐτοκρατορικῇ βιβλιοθήκῃ εἰρισκόμενα, καὶ μάλιστα τὰς *Διηγήσεις*

Εἰς τὰς πληροφορίες ταύτας τοῦ *Bulletin*, προσθέτομεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐπομένους παρατηρήσεις. Ἀφοῦ Σουλεϊμάν ὁ Α', κυριεύσας τὴν Βούδαν μετὰ τὴν ἐν Μοχάκ μάχην (*), μετέφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὰ λείψανα τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μαθία Καρβίνου, σωθέντα ἀπὸ τῆς διαρπαγῆς τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ, ὅλοι οἱ φιλόλογοι αἰωνίως ὀνειρεύονται τὴν βιβλιοθήκην τοῦ αεραίου, ἐλπίζοντες νὰ εὑρωσιν ἐν αὐτῇ

Βελισσάριος.

τῶν κατακτήσεων τῶν Ἀράβων, γεγραμμένας ἀραβικῶν ὑπὸ Ἀχμέτ, υἱοῦ Ἰαχούα, τοῦ ἐπιλεγόμενου Ἄλ-Βιλαζερύ τὴν *Πραγματείαν* τοῦ κατὰ τὰς ἀνατολικῆς θαλάσσης περίπλου, τουρκιστὶ, ὑπὸ Σιδί-Ἄλι-Τσελεβή τὴν *Ἱστορίαν τῶν Μογγόλων τῆς Περσίας*, περσιστὶ, ὑπὸ τοῦ βεζίρου Ραχιδ' Ἐδδίν, μετὰ προλεγομένων ἀφορώντων τὴν ἱστορίαν τῶν Σινῶν καὶ τῶν Ἰνδῶν, πρὸ τῶν κατακτήσεων τοῦ Γεγγίς-Χάν καὶ πέντε τόμους ἀτελεῖς τοῦ ἀραβικοῦ κειμένου τῶν *Παγκοσμίων γεωγραφικῶν τοῦ Θαωρύ*. Ἐν ἄλλῃ δὲ τινι βιβλιοθήκῃ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Κ. Λεβαρδιέ εὑρε τὸ *Γεωγραφικὸν Λεξικὸν* τοῦ Ἰαχοῦτ. »

πολύτιμα συγγράμματα. Τὴν 12' ἑκατονταετηρίδα, οἱ παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ κυβερνήτει πρέσβεις ἐπέδωθησαν εἰς ἐρεῦνας, αἵτινες δὲν ἔμειναν πάντῃ ἀτελεσφόρητοι. Οὕτως, ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ τῶν Παρισίων βιβλιοθήκῃ, εὑρίσκεται λαμπρὸν χειρόγραφον μετὰ γραφῶν, (ἀριθ. 7239) ἀναγόμενον εἰς τὴν στρατιωτικὴν, ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς σημείωσις:

(*) Μοχάκ, χωρίον ἐπὶ τοῦ Ἰστρου, πρὸς τὴν κατὰ Ὀγγαρίαν. Ἐκεῖ Σουλεϊμάν ὁ Α' κατετρόπωσε τὸ 1526 τοὺς Ὀγγάρους, στρατηγούοντας τοῦ βισκῆως αὐσῶν-Λοδοβίκου τοῦ Β' ὅστις ἔπαισε μετ' αὐτῶν δεκαοκτὼ χιλιάδων Ὀγγάρων. Σ. Π.

« Τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει αεραίου, τῆ ἐπιμελείᾳ τοῦ Κ. Γεραρδίνου, πρέσβους τῆς Γαλλίας παρὰ τῆ Πύλῃ. Ἴδου ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Κ. Δουβουά, τῆς 10 Μαρτίου, 1687.

« Ἀπετάθη εἰς ἀρνησιβησικόν τινα Ἴταλόν, ἀνθρωπον νουεχῆ, ὑπηρετοῦντα παρὰ τῷ σιλικτάρῃ, πρώτῳ τοῦ αεραίου ἀξιωματικῶ καὶ φίλῳ ἐπιστηθίῳ τοῦ σουλτάνου. Αὐτὸς ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπισκερῆ τὰ βιβλία καὶ νὰ μοῖ τὰ κοινοποιήτῃ. Μοὶ ἔρεβεν ἀλλεπαλλήλως ὅλους τοὺς σωζομένους συγγραφεῖς Ἑλληνας μὴ ὑπερβαίνοντας τοὺς διακοσίους τόμους, τοὺς ὁποίους ὑπέσθalon εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἰησουίτου Βερνιέ, καὶ τοῦ παρ' ἐμοὶ λογιῖου Μαρκέλου, εἴτινες ἐξελέξαντο δεκαπέντε ἐξ αὐτῶν, τῶν ὁποίων συνάπτω ἐνταῦθα σημειώσιν . . .

» . . . Προσέλαβον δὲ καὶ τόμον λατινικὸν συντεθέντα, ὡς φαίνεται, κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα, καὶ περιέχοντα ἀπείρους εἰκόνας, ὄργανα καὶ μηχανὰς πολεμικὰς, πιθανῶς περιελθόντα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων, περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν κατὰ τὴν Οὐγγαρίαν κατακτήσεων τῶν. »

Περὶ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἰδοὺ τί γράφει καὶ ὁ Παναγιώτατος πατριάρχης Κωνσταντίας ὁ ἀπὸ Σιναίου, ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ Κωνσταντινιάδι.

» Ἡ δὲ ἐν τῷ Σεραγίῳ βιβλιοθήκη ἀρχαίων χειρογράφων, ἦτον διὰ πολλοῦ εἰς τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης πρόβλημα· ἀλλ' ὁ Ἀβδῶς Σεδῖνος ὁ περὶ τὸ 1728 ἔτος ἀπασταλεὶς ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, πρὸς ἔρευναν καὶ συλλογὴν Ἑλληνικῶν χειρογράφων, διαβεβαίωσεν ὅτι ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ περὶ τὸν δέκατον ἑκτον αἰῶνα, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Τρίτου Ἀμουράτ, πυρκαυστος ἐγένετο. Ταύτης δὲ τῆς ὑπαρξιάτης, ἡ καὶ μὴ βιβλιοθήκης, ὁ παραγερόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἀβδῶς Τοδερίνης συνέταξε καὶ κατάλογον, συντελέσαντος εἰς τοῦτο αὐτῷ, ὡς λέγει, νέου τινος ἐν Σεραγίῳ δουλεύοντος, καθ' ὅσον ἐδυνήθη.

» Ὁ δὲ περιηγητὴς Λέλλα Βάλης, ὁ κατὰ τὸν δέκατον ἑξοδον αἰῶνα ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς Βασιλεύσαν, κατεπίσθη, λέγει, ὅτι αἱ δέκα καὶ τέσσαρες δεκάδες τῶν τοῦ Τίτου Λιδίου βιβλίων, ἐναπόκεινται ὀλομελεῖς εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεραγίου, ἐξ ὧν ὡς δὴλον αἱ τέσσαρες μόνον φέρονται τετυπωμέναι ταύτας δὲ ὁ μὲν μέγας τότε Δουξ τῆς Τοσμάνης ὑπέσχετο εἰς τὸν νοσφριτάμενον πέντε χιλιάδας γροσίων ἀλλοῦ κλοπῆς, ὁ δὲ παρὰ τῆ Ὀθωμανικῆ Πύλῃ τῷ τότε Βαίλος τῶν Ἑνετῶν, τὸ τούτων διπλοῦν, ἀλλ' οὐδὲν κατωρθώθη, καθότι ἐδόξαζον ὡς ἀλέκτον εἰς ἕκαστον ἑτερογενῆ τὴν βιβλιοθήκην ταύτην, τὴν περὶ τὰ ἐνδότερα τοῦ Σεραγίου κειμένην. Εἰς αὐτὴν ἐραντασθησαν, ὅτι εὐρίσκονται μεταξὺ τῶν λοιπῶν καὶ ἑκατ. ν εἰκοσι ἄλλα χειρογραφα Ἑλληνικὰ ὀγκώδη κατὰ τὸ σῶμα, καὶ ἐξηγήσεις τινὲς εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, ὥστε εἴαν τις διασκοπήτῃ τὰς διαφόρους ὀνειρώξεις τῶν περὶ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης συγγραψάντων, ὑπολαμβάνει, ὅτι τῷ ὄντι εὐρίσκεται ἑκατὸς ἀριθμὸς τῶν Ἑλληνικῶν, ὅσον καὶ λατινικῶν συγγραμμάτων κειμένων ἐκεῖ ἀτάκτως καὶ ἀνευ

καταλόγου. Οἱ δὲ πεπαιδευμένοι ἄνδρες, οἱ πεμφθέντες παρὰ τοῦ Πάπα Νικολάου περὶ τὸ 1453 ἔτος εἰς τὴν Κωνσταντινου καὶ Ἑλλάδα, πρὸς συλλογὴν Ἑκκλησιαστικῶν χειρογράφων, εἰς τοὺς ὁποίους προστεθῆ καὶ μισθὸς πέντε χιλιάδες χρυσῶν, εἴαν εὐρόντες φέρωσιν εἰς τὸν ῥηθέντα Πάπαν τὸ ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ πρωτότυπον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ἀνέπεισαν ἐκεῖνον, παρ' εἰδότην δὴθεν καταμαθόντες, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἐναπέκειτο τάχα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεραγίου.

» Καὶ Κωνσταντῖνος ὡσαύτως ὁ Λάσκιαρχος εἰς τὴν περὶ τῶν ἱστορικῶν Ἑλλήνων καὶ Σικελῶν αὐτοῦ πραγματείαν, λέγει, ὅτι εἶδεν εἰς τὴν τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων βιβλιοθήκην, ὅτε διῆγεν εἰς τὴν λειποψυχοῦσαν πατρίδα του, ὀλομελεῖς τὰς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου συγγραφάς· ἐξιστόρησε δὲ αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς εἰς τεσσαράκοντα βιβλία τὴν οἰκουμένην ἱστορικὴν βιβλιοθήκην του, τῶν ὁποίων τὰ μὲν πρῶτα πέντε, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνδεκάτου ἀκολουθῶς μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ ἔτι καὶ νῦν φέρονται, τὰ δὲ πέντε, τουτέστι τὸ ἕκτον μέχρι τοῦ ἐρεξῆς δεκάτου, ὡσαύτως καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ τελευταῖα εἰκοσι, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος μετὰ καὶ ἄλλων πολυπληθῶν διαφόρων ἀρχαίων συγγραμμάτων ἡμᾶς φθόνησας ἐστέρησε. Θαυμαστὸν τῷ ὄντι εἶναι ἂν αὐτὴ ἢ παρὰ πολλοῖς Εὐρωπαϊαῖς δοξαζομένη βιβλιοθήκη περισώθη μετὰ τὴν ἄλωσιν, ἕτιω καὶ μέχρι τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος, καὶ διὰ τί νὰ μὴν ὑποπέσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἰδίαν τύχην, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσον καὶ πολλαὶ ἄλλαι μυριόβιβλοι, ἐν αἷς ἀπώλετο πολλῶν ἀρχαίων ἐνδοξῶν ἔργων μνήμη· καὶ ἡ τοιαύτη κατὰ περιόδους καταστροφὴ τῶν βιβλιοθηκῶν, ἀπώλεσε πολλὰ τῶν χειρογράφων καὶ πρωτοτύπων τῶν ἀπ' αἰῶνος διαφόρων σοφῶν, ἐκ τῶν ὁποίων λείψανά τινα μόνον ἀπὸ τῆς κοινῆς συμφορᾶς εἰς ἡμᾶς διασώθησαν. »

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

— 0 —

Καὶ ἄλλοτε ἐπιλήταμεν περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ περιοδικοῦ ταύτου συγγράμματος τοῦ φιλοτίμου καὶ ἀόκνου Κ. Γούδα, τοῦ χορηγοῦντος ταῖς μὲν νέαις ἡμῶν ἰατραῖς, καὶ μάλιστα τοῖς ἐν ἐπαρχίαις ἐγκατεσπαρμένοις καὶ βιβλιοθηκῶν πλουσίαις στερουμένοις, ὕλην ἀφθονον ἐπιστημονικῆς ἀναγνώσεως, καὶ εὐκρολίαν ὅπως παρακολουθῶσι τὰς νεωτέρας προόδους τῆς ἀνεξαντλήτου αὐτῶν ἐπιστήμης· τοῖς δὲ ἀρχαιοτέροις καὶ σοφωτέροις ἀρρομήν, ὅπως πρὸς ὄφελος τῶν λοιπῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, καὶ